

ŠESTÁK

oddílový časopis 6. koedukovaného oddílu a 6. oldskautského klubu Junáka - českého skauta v Kateřinicích

speciál vydáno pro vnitřní potřebu 8. července 2024, nákladem 20 výtisků

1. 7. 2024 - PUŤÁK PO ORLIČKÁCH

www.SESTKA.eu

www.OLDSKAUTI.cz

(Dazul) Pomáhal jsem ŠESTCE s PUŤÁKEM v roce 2022 (přechod Nízkých Tater), v roce 2023 (přechod Jeseníků) a byl jsem potěšen, když vůdce 6.K – Pepa – využil mé nabídky, že rád připravím i letošní předtáborové putování.

Proti přechodu ORLICKÝCH HOR nikdo neprotestoval, takže se těším, že budu moci po 41 letech, v rámci PUŤÁKU 2024, tyhle kopečky zase provandrovat. V srpnu 1983 jsme vyrazili na vandr s Pajdou, jako samozvaní „roveři“ z TOM Lvíčata (dnes 4. chlapecký oddíl LVÍČATA ze Vsetína), ale nepodařilo se nám tehdy projít vše, co jsme si plánovali.

Když se ale řekne ORLICKÉ HORY, vybaví se mi i nyní jinošské putování v dešti, Zemskou bránou podél Divoké Orlice, a dva dny strávené na betonové podlaze zastřešené terasy, jakési malé chaty, kdesi nahoře, ve stráni, nad přehradou. Dnes už bych to místo nedokázal najít. V mém „cancáku“ je tomuhle čtyřdenním prázdninovým vandru věnováno 18 stran, zřejmě proto, že jsem měl díky dešti spoustu času na zapisování : -).

Ale i bez čtení se mi ten navlhlý čas v teplém spacáku, za neustálého bušení kapek kolem nás, vybaví. A taky nepříjemný pocit, že jsme dlouho na jednom místě, a mohli by nás vyhmátnout příslušníci VB (tehdejší Policie). Z plánovaného koupání ve vodní nádrži Pastviny tehdy nebylo nic : -(Později silné dojmy z vandru do ORLICKÝCH HOR přebily stovky (či spíše tisíce) dalších výprav, potulek, putování a několikadenních výšlapů, takže zůstaly jen tyhle nejasné střípky, v duchu prastarého oddílového pořekadla: „Zážitek nemusí být pozitivní, hlavně když je silný.“ : -)

Záměrně si toho nyní o ORLICKÝCH HORÁCH moc nečtu, abych nebyl připraven o překvapení, a v účastnících letošního putování nevbuzoval vysoká očekávání. Pokud vše klapne, vyrazí nás celkem

JE DIVOKÁ, ALE KRÁŠNÁ. TROU
ZAČE VÍČ A VÍČ. SCHOVALI JSME
SE U PAŘEBÁČKÉ LÁVY, POD
PAŘEBÁČKOU SKÁLOU (TAKOVÝ
MALÝ PŘEVÍSEK, TAK HA SEDĚNÍ)

PRÁVĚ JSME SE S PAJDOU
DOHODLI, ŽE NAPIŠEME JEDNOU
KNIHU. PAK JSME ŽILI NA ČIHÁK.

OBLASTNÍ SPRÁVA
TĚLÝCHOVNÝCH ZARÍZENÍ ČO ČSTY PARDUBICE
TURISTICKÁ CHATA ČIHÁK
561 82 KLAŠTEREC nad Orlicí

ZAČALO PRÁVĚ
JEŠTĚ VÍČ.
PŘESVĚDČOVU

PAJDOU, ABYCHOM NEJELI DO MŮ.

12, což je minimálně jeden z nevyšších (možná i nejvyšší) počtů poutníků dosavadních oddílových PUŤÁKŮ. Nebudu zapírat, že mně těší i to, že se každým rokem zvyšuje počet účastníků PUŤÁKŮ ze ŠESTKY (dospěláky v to nepočítám) o dva : -)

Před začátkem letošního PUŤÁKU nechávám rozeslat 9 účastníkům z ŠESTKY (6.K) tuhle informaci:

Moji milí,

na první a zároveň poslední setkání ohledně letošního PUŤÁKU se sejdeme ve ČTVRTEK 27. června 2023 v 19:00 v DBCB (ihned po družinovce ŠNEKŮ).

Letos by mělo být putování jen čtyřdenní (1.-4.7.2024), ale neméně dobrodružné. Proto taky píšu tyto řádky, aby jsi se mohl(a) v dostatečném předstihu připravit.

- Každý z nás bude mít jen jeden bág, který nebude (i s jídlem a 1,5 litru pitné vody) vážit víc než 13 kg. Zkus se nabalit (mimo jídla a vody – na to si rezervuj cca 2 kg) ještě před čtvrtěční schůzkou, a pokud se do váhového limitu nevezleš, můžeme to v DBCB společně probrat a poradit ti, co je zbytečné s sebou tahat. Každý si ponese svoji celtu, hamaku, ešus, do dvojičky (pokud se nedomluvíte do společného setkání, rozdělíme se v DBCB) vařič a plynovou kartuš. Část společného jídla na pondělí dostaneš po příjezdu do Náchoda.*
- Věci na poslední den (uvažovaná 5 km plavba po vodní nádrži Pastviny – ze Lhotky k hrázi přehrady) – plavky, boty do vody, opalovací krém, náhradní tričko ... si můžeš nabalit do igelitové tašky, kterou svineš do ruličky, zalepíš páskou a popíšeš na několika místech svou přezdívku. Tuto igelitku-balíček si sebou vezmi na pondělní odjezd – necháš si jej pak v autě (nebudeš jej muset s sebou nést přes Orlické hory).*
- Vyrazíme v pondělí 1.7.2024 v 5:00 dvěma auty (já vezmu Myšáka, Mika, Natku, Jirku a Lišku – domluvíme se kde), abychom byli v Náchodě do 9:00. Na oddílové tábořiště v Budišově nad Budišovkou dorazíme pravděpodobně ve čtvrtek 4.7.2024 až za tmy. V pátek 5.7.2024 se puťák mění v tradiční EXPEDIČNÍ JEDNOTKU : -)*

- Před čtvrtéční schůzkou si nainstaluj do svého mobilu aplikaci MAPY.CZ (a stáhni si mapu Orlických hor, abys nemusel(a) být on-line) – <https://mapy.cz/s/hutaluvada> – na tomto linku (ulož si jej do MAPY.CZ) najdeš přibližnou trasu našeho letošního putování. Nainstaluj si do mobilu i aplikaci na určování rostlin a aplikaci na poznávání hvězd (existuje jich více – vyber si tu, která ti vyhovuje).
- Doporučuju si vzít s sebou nabitou powerbanku a kabel na dobíjení. Po celou dobu puťáku bude probíhat soutěž o headline foto pořízené tvým mobilem (vítězné foto – vyberu z těch, které mi do 5.7.2024 pošleš – bude umístěno v úvodním banneru na oldskaut.cz)!
- Pozorně si prohlédni naplánovanou trasu a vytipuj si 3 místa kde bychom mohli nocovat (měli bychom každý den urazit cca 19 km) – pamatuj na to, abychom se měli kde umýt, kde nabrat pitnou vodu, aby místo nebylo daleko od naší trasy, aby nebylo příliš ve svahu ...
- Vytipuj si, na kterých místech bychom se mohli při našem letošním putování zastavit a prohlédnout si je – zkus i o nich zjistit nějaké informace

V případě, že se budeš potřebovat na cokoliv zeptat před čtvrtéční schůzkou, volej mi na 737 249 211 nebo piš na drabek@lachim.cz

Přikládám odkaz na pár stránek z úžasné knihy NEJKRÁSNEJŠÍ SBÍRKA, přečti si alespoň strany o Orlických horách, abys měl(a) představu, co nás čeká :-)

A ještě pár drobností: aby naše zážitky ze společného putování neupadly do věčného zapomnění, budeme i letos zaznamenávat nejen to, kudy jsme šlapali, ale i naše pocity a dojmy. Doporučuji v průběhu dne si diktovat (s převodem na text) do mobilu, druhý den před snídaní jen opravit, doplnit, a rovnou z mobilu poslat mně na 737 249 211 nebo drabek@lachim.cz. Jako vždy bude každý den zaznamenávat více lidí – aby existovalo více pohledů na uplynulý den:

- pondělí 1.7.2024 budou zaznamenáni Verik a Mik
- úterý 2.7.2024 budou zaznamenáni Bebi, Liška a Myšák
- středa 3.7.2024 budou zaznamenáni Natka a Lišák
- čtvrtek 4.7.2024 budou zaznamenáni Horka a Jirka

Na puťák už roky nevozíme skautský kroj, ale pouze oddílové triko a šátek. Kdo má oddílové triko 2, doporučuji je vzít s sebou obě, abychom byli na všech fotkách po celý den jednotní – stará pravda je, že v časopisech a novinách publikují raději fotku, kde jsme všichni stejně oblečení : -)

Každý si sebou ponese svoji osobní mini lékárničku – stačí jen pár kousků rychloobvazu, 1x obvaz a desinfekci – jednu větší lékárničku (vybavenou důkladněji) ponese společně. Kdo bude chtít, může si ode mne ve čtvrtek vzít pro svou osobní lékárničku pár čerstvě koupených prášků na bolest hlavy, proti průjmu, rychloobvaz či speciální náplast na puchýře – které mi zbyly po dovybavení mé osobní lékárničky.

Před čtvrteční schůzkou si zkus svou celtu i hamaku vypnout, abys měl(a) potřebný počet a potřebnou délku kvalitních vypínacích provázků (+2 kousky navíc do rezervy – téměř vždy někdo nějaký provázek během puťáku ztratí).

Kdo má, může si s sebou místo klasické PET láhve, vzít vak na vodu, který umí posloužit i jako sprcha – bude-li to možné, budeme každý večer důkladně omývat naše zpotené těla. Pravděpodobně budeme muset šetřit vodou a tak je „outdoorové sprchování“ nejlepším řešením. Vak na vodu nemá každý, ale každý si s sebou může vzít alespoň vršek z PET láhve, do kterého si navrtá malé dírky – pro mytí jej vymění za běžný uzávěr a bude schopný se dobře osprchovat i obsahem jedné láhve.

Je potřeba, abys měl(a) svůj mobilní telefon (od chvíle kdy ráno vyrazíme až do chvíle, kdy se utáboříme na noc) zapnutý – může se stát, že se nechtěně oddělíš (odbočíš na rozcestí jinam, ...) – tvůj mobilní telefon je na puťáku především důležitý bezpečnostní prvek, pak přístroj na záznam fotografií i textu, potom dlouho nic a až na úplný konec přehrávač hudby, videí či her!!! Máš-li od rodičů na mobilu nastavené časové omezení, požádej je, aby ti je na 1.-4.7.2024 zrušili.

Dazul

Na poradě mimo jiné ukazují na Myšákově báglu (8 kg bez vody a jídla) co a proč na PUŤÁK s sebou nést, a co už je zbytečné tahat. Tady víc než kdy jindy, platí staré oddílové: *CO JSEM SI NABALIL(A), TO SI TAKY NESU!*

I z letošního PUŤÁKU se účastníci nevrací domů, ale putují přímo na tábořiště ŠESTKY, kde jako EXPEDIČNÍ JEDNOTKA budou 3 dny stavět tábor (to, co se nestihlo na PŘEDTÁBOROVCE) a aklimatizovat se na TÁBOR samotný : -)

Po ukončení letošní „puťákové“ porady sám pro sebe konstatuji: „Kostky jsou vrženy! : -)“

Večer před odjezdem na PUŤÁK nakládáme s Mirisem a Pavlem v Ratiboři na terénní vůz 6 barak, 12 pádel a 12 vest. Trvá nám to skoro hodinu a Miris s vděčností vzpomíná na svá léta u PC s hrou Tetris. Evidentně v ní byl dobrý. Zítra ráno na korbu auta doložíme jen dvanáct bágů a budeme moct hned vyjet.

1. den PUŤÁKU – pondělí 1.července 2024

(Mik) Jako každý rok se uskutečnil PUŤÁK a já jsem jeden z těch kteří jedou poprvé (Mik, Lišák, Liška, Myšák, Verík, Natka {Kachna} + Miroslav) a chtěli jsme putovat.

Minulý čtvrtek jsme si po „šnečí“ družinovce dali info okolo PUŤÁKU. V pondělí ráno jsme většina, kromě pár lidí, kteří se chtěli trochu prospat, když jsem vstal tak jsem si malém dal ještě šlofíka, ale byl PUŤÁK, takže jsem nemohl. Potom jsme vyjeli abysme byli na 5:00 u rozcestí a čekali na Dazula. Ten se sice opozdil, ale to nemusela být jeho chyba, bylo to přece jenom tak pět minut. Dojeli jsme k Juráňům (kde bydlí Verík a Lišák) a dávali jsme batohy a věci na vodu k Pavlovi (Veríkův táta).

Čekali jsme na ostatní z Ratiboře až přijdou a odjeli jsme trochu později než naplánováno, ale přesto jsme to nějak stíhali. Vyšli jsme, a během prvního kilometru jsme zabočili doleva, a dali si první přestávku z mnoha, a byli jsme u Jiráskovy chaty, kde si Ježíš na kříži vypůjčil moji kšiltovku.

Kousek dál jsme si natrhali třešně, a Dazul nám povídal o tom, že na jednom PUŤÁKU se ptali pána, jestli si můžou natrhat třešně. Že on s tím byl v pohodě, že si můžou natrhat. A po chvílce všechny stromy očesali jak kobylinky. A Dazul se pak znovu opatrně tázal, jestli mu to vážně nevádí, že mu to obralí, a on na to: „Né, mě to nevádí, ty stromy nejsou moje“. Takže jsme se všichni zasmáli.

Za sto metrů byla taková ta dětská ziplajna, a skoro každý se svezl. Verík se mezitím svalila na tu kulatou houpačku, na které jsme ji trochu pohoupali, a šli jsme dál.

A pak jsme šli a šli a šli, až jsme s menšími přestávkami došli k takové rozhledně (Šibeník) co byla jako Maruška. Byla to meteorologická stanice a dalo se vyjít do třiceti metrů, špica byla ale asi o 5-10 metrů vyšší. Bylo tam napsané 183 schodů, ale já napočítal kolem 194. Bylo to po osmi schodech plus další dva. Pozor, ale tenhle článek píšu poslední den puťáku, a tyhle malé detaily si zapamatuji. Ale ty hlavní věci ne. Myslím si ale, že to tak má hodně lidí. Ale zpátky k věci – po celý puťák se většinou držela taková

pětka ve předu (já, Lišák, Liška, Jirka, Bebi). Nebylo to tak ale pořád. Třeba jsme se oddělili já a Lišák, nebo Bebi a Liška.

Na konci dne jsme našli pěkné místo, asi sto metrů od potoka, kde jsme se rozhodli, že budeme dnes spát. Ale než kdesi cosi, začalo lejt jak z konve. Já samozřejmě neměl nic připravené, tak jsem se snažil napnout celtu. Neúspěšně. Pak přišel na záchranu Dazul, bez trička, aby mu nezmoklo, a pomohl mi celtu postavit.

Pak jsme dělali na vařiči večeri a pak jsme si už jenom s Veríkem, se kterým jsem byl ve dvojici, říkali, kdy napíšeme zápis. Napadlo mě, že to uděláme další den, v úterý, a sami posuďte kdy to dělám. K tomu nevím jestli to vůbec už Verík dnes udělala. Za celý den, co jsem byl většinu času vepředu, jsem si říkal, jestli to ujdu i zítra s mojí malou kondičkou, ale to bude v dalších článcích, tam já nevidím, ale vzhledem k tomu jak je článek dlouhý, a musel jsem věty zkracovat, tak bych byl rád abyste si můj článek užili a prožili to jak já. Už se těším na další puťák, a vy přijďte taky.

(Verik) Ranní odjezd se špetkou chaosu, s Dazulovou rychlostí jsme dorazili v Laosu. Zdaleka ne, čekal nás Náchod, kde Bebi odskočila si rychle na záchod, již zamířit můžem ke srubům vojenských pěchot. Já spát za chůze kéž bych dovedla, Natálka párkrát za mnou se ohlédla, první kopec mi plíce skolí a Natálku zase kolena bolí. Byť hlava v autě poléhala, okno, zařezaný pás, sáček s jablky na sobě jsem pocítila, tak urputně jsem naléhala a tiše nevolností sténala... Jiráskova cesta dala mi znát, že potu z čela netřeba omývat, bo vlhkost severského větru uzme si jej pro sebe a výše počíná se vzlínat... jedna kapka, druhá kapka, nezám, chce sa mně zase spát. Socha Ježíše Mikem zneuctěna na zastávce prvotní, my zasmáli se od srdce, hulváti nehodnotní. Mikovi budiž země lehká, už proto, že vyfasoval do dvojčky Veríka. Bombu varnou v krosně Mik nese, srdeční tep zrychluje se, avšak krok mu setrval. Z bezrozměrné troufalosti, přeskakuju nízké klestí, neubude na hlouposti, ponořit si mysl v tresti, z bylin, mámit se tou bolestí, a upadnout do věčnosti. Tu i tam se skála tyčí z hliněného podloží, kdo ji tady ocení? Leda ta srna, co uzamkla se mnou pohled, snad my

dvě nevidíme se naposled, vřesoviště domov tvůj, k východu zas domov můj, brzy seschly mi rty vedrem, tak tahám z kapsy jelení lůj a Mik pěšinou šmatlá šerjdem. V Natálčině hledáčku se pisklavý zvuk ozývá, což motýl slaboučký se klepáním svých tykadýlek k nebeské bráně dobývá, jenže Natali ho nenechali. nu teď pro něj už není zbylí, chutná samé ladné kvítí, života mu přibývá. třepotavý zvuk je slyšet, nepochází ale od křídel motýlích, to Myšák začíná se vznášet, neboť podcenil úděl nohou svých. Tíha jablek společných na jeho zádech je znát a Miris rozhodl se pro chlapce obětovat. Mirda prohl se důle o pár čísel a znovuzrozený Myšák na nitkách ve vzduchu téměř visel. tak pokračuje tahle cháska po trase Aloise Jiráska. při průchodu Peklem zradily mě nohy a paní za pultem narostly čertovy rohy, šibalský úsměv Mirdovi předala, když mangovou zmrzlinu mu draze prodala. Já jen jako jemné poupě z pařezu hleděla skoupě, na ďábelskou pochutinu, by dostala mě na mizinu... Navrch stoupá terén ironicky, tudíž stoupám i já už sporadicky. vršek vidím, hlavy tlupy naší přede mnou mizí za obzor, Mirdovi hlava padá, on nevyvinul žádný vzdor, už přicházím, poslední z odpadlíků, Dazul vede výpravu ke špičce Šibeníku, trefný název, kterou napadlo to palici, nemá snad každý chuť si zde postavit šibenici? Náskok, vycházím, kape přec jasno je, hraniční myšlenky z pohraniční oblasti, nechávám je nahoře a v rozkolné víře sbírám drobty z mojí vlasti leč mójím bunkr pěchotní bez povšimnutí a cestou z křížů šlapu dál. Vítejte v Polsku, nezbyvá moc slunných paprsků, dešť dožene každého poutníka nevrleho. předpověď se nemýlila, suchou kůži nenechala. Drží bydl

silou vůle, voda stéká z vlasů důle, špagátu mám pomálu, Olešenka mele skálu, po tomto vydatném dešti, koryto radostí piští. Celta v rozích natržená, jako moje plíce sténá, v tento večer smysl není, pomyslení na vaření, avšak vlivem pokusu, nažraní jsme kuskusu.

Večery v Orlických horách, přežije kdejaký Valach, ať do těch hor zavítá ten i ten tvor, pocítí tu směs, jež ve mně zanechala pouť co nekonečná se mi zdála. A na vědomí se dává, že Verík v kajaku místo hamaky spává. Šnora z boty zachránila, Veríkova tuhá záda, se vtíravou předtuchou, že k ránu záda rozlámala.

(Dazul) Významnou komplikací při ranním shromáždění a nakládání bágů před odjezdem do Náchoda, je to, že chybí Horka. Zkouším jí volat, abych se jí zeptal, kde je, a zda pro ni mám zajet autem, aby tu byla rychleji a my mohli naložit její bág. Nebere mi to, ale Bebi se s ní zřejmě podařilo spojit, protože hlásí, že Horka zaspala, ale už je na cestě sem. Nakonec pro ni jede svým autem Bebina maminka Ivona, ale přiváží jen dotlučenou Horku, která ani nevyšle z auta. Kousek od jejich domu spadla tak nešikovně, že se krvavě podřela na kolenech i obličej, a především se při pádu udeřila do hlavy, takže to vypadá na otřes mozku :-(

Voláme „rychlou“, která si Horku odváží do nemocnice. Ivona informuje rodiče, kteří jsou mimo Ratiboř, a my ostatní vyjíždíme chudší o jednoho člena našeho letošního putování. Cestou telefonicky informujeme Irču, aby byla v obraze a v případě potřeby vyzvedla Horku v nemocnici atd. A protože ná Horka na táboře spolu s Irčou na starosti kuchyň, zásobování a hospodaření s táborovými financemi, aby se připravila případný výpadek a zkontrolovala připravenost raději sama.

Na Horku všichni myslíme, přejeme jí, aby byla co nejdříve fit a doufáme, že už nás na PUŤÁKU nic podobného nepotká, že jsme si všechnu smůlu vybrali ještě před nasednutím do aut.

Na naše putování se nevydáváme přímo z Náchoda, ale využíváme toho, že se zde dopravujeme auty, abychom vyrazili z místa zvaného Na Vyhlídce, na jihovýchodním okraji města.

Daří se nám zdolat trasu kolem Jiráskovy chaty, Pekla, zříceniny hradu Frymburk, rozhledny Šibeník i Olešnice v Orlických horách. Flek na nocleh hledáme nalevo od cesty a potoka Olešenky za místem zvaným V Milířích.

Vypadá to na déšť a tak všechny popoháním, aby měli alespoň nataženou celtu a mohli hamaku napínat bez toho, aby zmokli. Někteří zvládají vše relativně vpohodě, jiní krutě podcenili přípravu a už když leje jako z konve, nemají ještě ani navázené provázky do oček své celtly : -(Napadá mne cosi o hrachu, který se hází na zeď, když jdu těm nešťatníkům aspoň trochu pomoci. Kdyby to bylo na konci PUŤÁKU, nechám je promoknout na kost.

Do hodiny je po dešti a dokonce zažíváme úžasný západ slunka – asi 50 metrů od našich hamak a celt je okraj lesa a pak táhlá louka až na obzor.

Jdu se očvachtat do Olešenky a umýt ešus po večeri. Voda je taková ostřejší, ale dokonale osvěžuje. Jsem rád, že nepůjdu spát špinavý jako prase divoké.

Na obzoru za krajem lesa je posed – kazatelna. Skleněné okénko odráží zbytky slunka. Vzhledem k tomu, že ze své hamaky okénko kazatelny vidím, je jasné, že by si případná kulka z myslivcovy pušky mohla nešťastnou náhodou najít cestu i k některé z deseti pověšených hamak. Vybavují se mi 3-4 takové případy, kdy sice střelec nechtěl, ale žádnému z mrtvých to život nevrátilo. A tak vytahují svoji čelovku, přepínám na nejslabší bílé světlo a ve spolupráci s Jirkou připevňuji svítilnu na kmen smrku u kraje lesa tak, aby bylo z posedu nepřehlédnutelné. Víc v tuto chvíli nemůžu udělat.

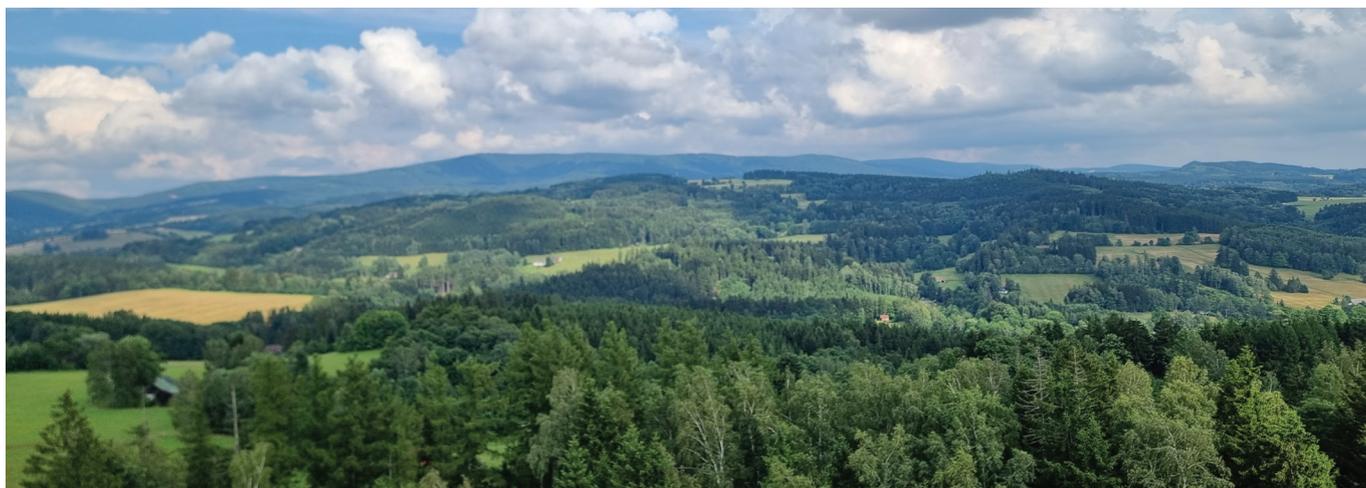

oldskauti.cz

Načti si QR kód
a podívej se na
sestříhané (7:05)
video z PUŤÁKU
a EXPEDIČKY

2. den PUŤÁKU – úterý 2.července 2024

(Myšák) Začátek dne jsme začali sbalením dočasného tábora a dali si snídani.

Po snídani jsem si dal náplast na můj odřený kotník. Náplast vypadala jako osmička s malým úzkým proužkem (polštářkem). Pak jsem šel napřed, protože jsem měl za úkol natočit dronem nějaké záběry. Dlouho jsme si to pak štrádovali, s nějakými vtipy nám to rychleji utíkalo. V půlce, těsně před obědem, nám začalo pršet. Na oběd jsme měli paštiku s chlebem.

Podívali jsme se na nejbližší rozhlednu a pokračovali dál. A zase jsme si chvílku štrádovali. A samozřejmě, že já jsem šel zkratkou lesem, a byl jsem málem ztracen. Naštěstí jsem měl mapy.cz takže jsem se neztratil. Sice jsem si to štrádoval dál, ale nakonec jsem i s ostatními došel na Velkou Deštnou, kde většina vylezla na další rozhlednu.

Ke konci mně začaly bolet chodidla. Dali jsme si jahůdky, a šli dál. Večer jsme si postavili spaní a přístřešek.

Na večeři byly těstoviny s masem a zeleninou. Bylo to super.

Na úžasný konec dne jsme si promítali starý film NEPORAŽENÍ. Byl o mobilizaci Československa a jak o tom jak jsme se museli vzdát Hitlerovi. Film se odehrával částečně i v pevnosti Hanička, kam máme taky namířeno. Dobru noc a zase zítra.

(Bebi) Po úžasné noci v teple a suchu jsem se probudila naprosto a úplně promrzlá, a než jsem vylezla z vyhřátého spacáku, byl už kapitán Dazul sbalený. No pak jsem teda konečně vylezla a sbalila si věci (spacák, karimatka, hamaka, plachta), a šla jsem si udělat kafičko s Jurym a Liškou. Následně supr čupr snídaně – rohlík s máslem a marmeládou, a pak se samozřejmě čekalo na pana Mirdu.

Pak utíkal Myšák nahoru, nachystat drona, aby měl kapitán pár záběrů. Bylo krásně – sluníčko, teplo a tak, až do té doby, než asi po 300 metrech chůze začalo pršet, tak jsme s Liškou sundaly trička a navlékly pláštěnky na batoh, a šli jsme

dál, zase po skupinkách, jako i všechny ostatní dny (já, Liška, Jury, Lišák a Mik ve předu, a zbytek kousek za náma).

Šli jsme pár kiláků, vyškrábali jsme se na kopec (myslela jsem si, že vykašlu vlastní plíce, a že nohy nechám pod kopcem, ale stejně jsme se s missis Kroupovou drželi vepředu). Když jsme konečně vyšli nahoru a taky na horu, našli jsme posezení, kde jsme počkali na ostatní, dali jsme si sušit věci a snědli jsme oběd – chleba s Májkou (Děkujeme mistrovi Škarpovi, že ji nevyhodil po cestě a že ju nesl až navrch), a někteří se ještě šli podívat na rozhlednu.

Když došli, šli jsme dál a konečně přestalo pršet, jenom jsme po cestě ještě nabrali vodu přes Mirův filtr. Pak jsme šli, šli, šli, došli jsme k chatě, kde si někteří něco koupili, sešli jsme kopec a došli jsme k další chatě, kde jsme si sedli, vysušili jsme si věci, dali jsme si svačinu – tyčinku.

Pavel nám ještě dovezl provázky na cely, chvílu jsme tam byli a šli jsme dál. Kopec, kopec, kopec, borůvky, pak zas kopec – a Velká Deštná, kde jsme si dali pauzu.

Někteří šli na rozhlednu (zase), vytratil se nám Myšák, ale pak se našel. Když jsme se všeci posbírali, šli jsme zase dál, ale naštěstí nás už čekala jenom dlouhá cesta dolů a hledání místa.

(Liška) Ráno jsem se probudila do horkého letního dne. Až na to, že vůbec. Ráno byla strašná zimě, protože celý večer pršelo, a tak jsme měli ještě do toho všichni mokré věci. Na snídani jsme se sešli u Mirdovy hamaky, kde jsme si dali vynikající rohlík s máslem, a ještě lepší jahodovou marmeládou.

Dazul s Mirou chtěli vyjít tak do osmé hodiny, ale to se nám jaksi nepovedlo. Vyšli jsme asi v 9, ale jakmile jsme vyšli na louku u lesa, kde jsme spali, čekal tam Myšák s dronem, aby pořídil nějaké pěkné snímky pro Dazula. Jak já moc nemusím, když Dazul létá s dronem, tak teď si myslím, že budou pěkné, a jsem za ně ráda.

Po pořízení páru snímků jsme pokračovali v cestě po skupinkách, jako každý jiný den. První pěti tvořili Jirka, Lišák, Mik, Bebi a já. No a tu druhou tvořil zbytek (Mira, Naty, Dazul, Myšák a Verik).

Tím ale nechci říct, že když šli ve druhé skupince, že šli nějak hůř. Já si myslím, že všichni co ten puťák zvládli, si vedli velmi skvěle.

Po cestě na tu nejvyšší horu celého puťáku nás ovšem přistihl déšť. Navlekli jsme na batohy pláštěnky, já s Bebi sundaly trika, ať je nemáme mokré, a pokračovaly jsme dál.

My s Bebi jsme se po čase odpojili od kluků, protože já jsem měla celé nohy od puchýřů a nevládala jsem ten kopec :- (. Ale i přes mé puchýře a déšť jsme stále měly velký náskok na zbytek.

Po cestě bylo vidět pár vyhlídek na které jsme se vždy zašly podívat a natočit video, ať víme o čem můžeme psát (stejně jsme se na ně nepodívaly ani jednou). Sotva jsme vyšly nahoru, viděli jsme Jirku, jak na nás s klukama čeká v nějakém přístřešku. Tam jsme počkali i na zbytek. Někdo si zašel na rozhlednu, někdo jen lepil puchýře.

Asi po hodině, kdy jsme snědli i oběd, jsme se zase rozešli a pokračovali v cestě. U potůčku jsme přes Mirův filtr napustili vodu, a pokračovali v cestě. Po chvíli se zase udělaly skupinky jako na začátku.

Po cestě, u nějaké chaty, na nás čekal Pavel, aby nám dal provázky na cely, protože pár lidem pochybělo. Už nám zbývalo asi jen 7 km, tak jsme si počkali asi po 3 km u další rozhledny. Pauza asi 30 minut, a pokračujeme v cestě.

Po cestě pár krásných výhledů, pár zastávek, až jsme nakonec dorazili k závoři, počkali jsme na ostatní a šli jsme za Pavlem pro jídlo na večer (PAVLE DĚKUJEME MOC, ŽES NÁM TO JÍDLO VOZIL KAŽDÝ VEČER BO JINAK BYCH CESTOU NE ŽE DOŠLA, ALE POŠLA).

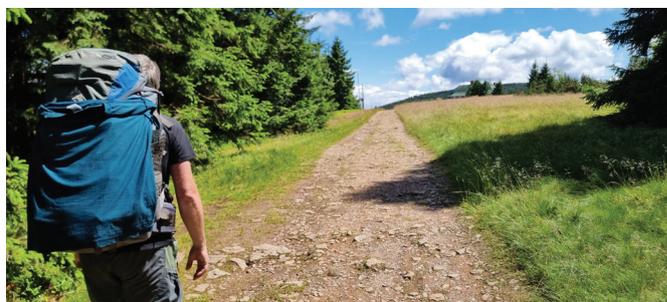
Vzali jsme si jídlo, a vrátili se kousek zpátky, kde jsme chtěli přespat. Postavili přístřešky a hamaky, uvařili večeri – kuskus s vepřovkou, pak jsme měli chvíli volno. Dazul nám mezi tím natáhl mezi stromy plátno, a dívali jsme se na starý hraný film NEPORAŽENÍ (o mobilizaci Československa v roce 1938). Bylo to úžasné (až na to, že jsme mrzli) a následně, konečně po dlouhém dni jsme zalehli do spacáků, a šli jsme spát (s Jurym jsme si ještě povídali, ale pak vážně spink).

(Dazul) V noci jsem žádné výstřely od posedu nezaslechl, takže čelovka zřejmě zafungovala :-)
Vylézám z hamaky před šestou, jdu na kraj lesa sundat ze stromu svou dobíjecí svítilnu značky Fenix - i když byla zapnutá celou noc, svítí poctivě dál. Přepínám do nejvýkonějšího módu - 950 lumenů s dosvitem 116 metrů - svítí! V nízkém výkonu, ve kterém svítila celou noc, má vydržet nepřetržitě 29 hodin, takže reference nelhaly. Mám ji už asi desátý rok, tenhle typ se dávno nevyrábí, ale těší mne, že se nemalá investice i po těch letech vyplácí :-)

Než vzbudím spáče, vytahuji si ještě nacucané mega klíště z pravé hýždě. Ten drahý repelent, který jsem na puťák koupil, měl odpuzovat nejen komáry a octomilky, ale taky klíšťata. Narozdíl od mé čelovky nefunguje :-)
Zatím to ale ostatním říkat nebudu, protože budu mnohem raději, když se postříkají. Pro jistotu. Víra tvá tě uzdraví :-)

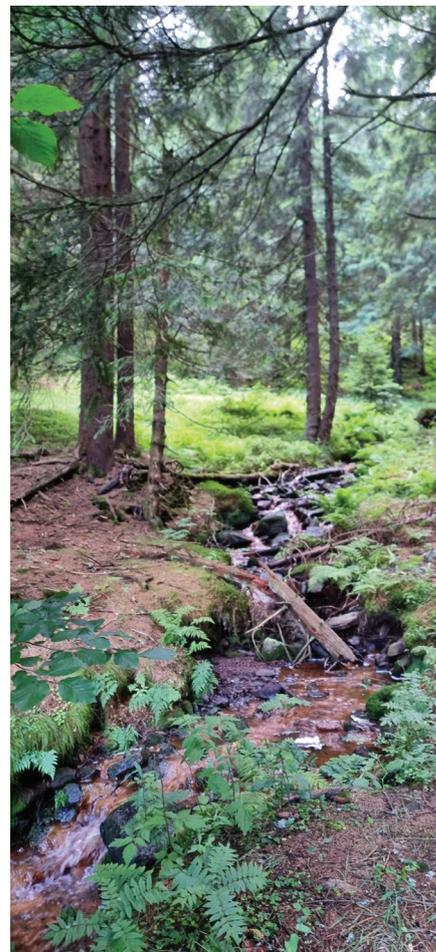
Protože o dnešním dnu má psát Bebi, Liška a Myšák, omezím se hlavně na obecný záznam putování: z lesa (650 m.n.m.) kráčíme táhlou kopcovitou loukou cca půl kilometru na červenou značku, a po ní na kamennou vyhlídku Nad Olešnicí. Přes Ostružník (982 m.n.m.) na Vrchmezí (1084 m.n.m.) - na polské straně velmi hezká rozhledna. Pak přes Polomský kopec (1051 m.n.m.) a Šerlich (1027 m.n.m.) k Masarykově chatě do sedla (980 m.n.m.), kde jsme se potkali s Pavlem. Kolem Malé Deštné (1090 m.n.m.) na Velkou Deštnou (1115 m.n.m.) a její noblesní rozhlednu. Tady dorazil i Myšák po svém osamělém putování zkratkou hustým lesem (kdyby nedorazil do 10 minut, vysílám záchranou misi). Odsud do sedla Pod Jelenkou

 oldskauti.cz

Načti si QR kód
a podívej se na
delší sestřih (20:39)
videa z **PUŤÁKU**
a **EXPEDIČKY**

k rozcestí Pod Homolí (cca 970 m.n.m.). Tady jsme od Pavla převzali zásoby na další den a šli pár set metrů zpět hledat flek na nocování.

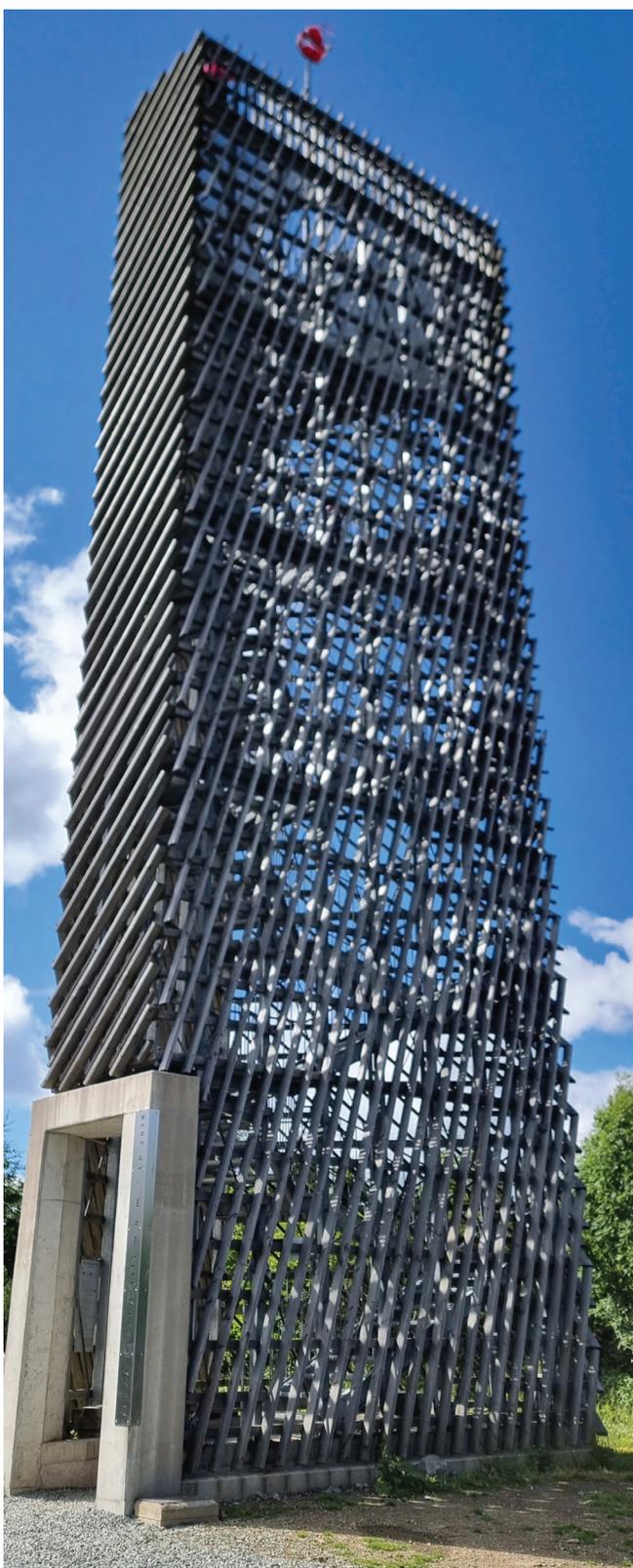
Spíme cca 100 metrů od červené značky a 180 metrů od Čertovodolského potoka - zdroje pitné vody. Cca 120 metrů od nás je ukrytý bunkr C/63/A-180 a C/64/A-160 Z. A 150 metrů daleko a 20 výškových metrů níže je taky kadibudka poblíž lesní chaty. Testuju ji a pak její existenci prozrazuji ostatním - myslím, že ji zkouší všichni :-)

Myšák vaří večeri - těstoviny, maso a čerstvě nakrájenou zeleninu. Chutná to vynikajcně!

Čím déle se motám kolem oddílového života, tím víc zjišťuju, jak málo toho umím, znám a chápu :-(

Na každou akci, kterou zajišťuju, se snažím vsunout nějaký prvek „překvapení“, který účastníci nečekají, ale který by zároveň do akce „pasoval“. Nevýhodou takovýchto „originalit“ je, že velmi často se akce samotná vyvíjí jinak než jsem si představoval (počasí, nálada, rušivé vlivy, ...), a občas pracně připravované „překvapení“ raději nepoužiju. Intuitivně cítím, že by bylo v plánovaný okamžik nevhodné, násilné, nevkusné, lacině patetické, ... Za ty roky mám pocit, že jsem v 51% marnil čas a energii. Naštěstí umím kdysi „nevyužitá nápady“ recyklovat :-). Přiznám se, že i vykrádám ty úspěšné, které realizovali mí chytřejší a kreativnější bratři, kamarádi, přátelé a známí. Nijak mne to neuráží a nesnižuje radost, když se to ve finále podaří.

Proč to zmiňuji? V roce 1997 jsem se jako jeden z instruktorského týmu účastnil roverského kursu FONS na Vorlovské hájovně (tam psal profesor Antonín Benjamín Svojsík v roce 1912 legendární ZÁKLADY JUNÁCTVÍ). Byl to velmi intenzivní a inspirativní čas - v průběhu akce natáčela ČT záběry dokumentárního filmu KOUZLO SKAUTINGU pro tehdejší Křesťanský magazín, měli jsme k dispozici nádvoří hradu Lipnice, několik dnů s námi pobýval režisér a herec Jan Kačer se svou ženou Ninou Diviškovou, ... Mimo jiné tehdy Bobo - Roman Šantora (dnes uznávaný skautský historik) ve spolupráci se štábem České televize, připravil uprostřed orlovských lesů, u pomníku Jiřího Wolkera - básníka a skauta (na místě prvního skautského tábora nedaleko hradu Lipnice),

noční program pro frekventanty kursu. Mimo jiné na filmové plátno, natažené mezi stromy vedle pomníku, promítal kolorované obrázky z prvního tábora v roce 1912. Nejbližší elektřina byla několik kilometrů daleko, ale štáb ČT tehdy zajistil napájení promítačky skrze tiše vrnící agregát. Frekventanti byli zcela konsternováni, nikdo z nich ani nešpitl a ohromeně sledovali pečlivě vystavený program. Úspěch zaručený!

A tak mne v připomínce krajiny, kterou máme čtyři dny putovat, napadlo připomenout účastníkům letošního PUŤÁKU proč je kolem tolik betonových vojenských bunkrů atd. Po konzultacích s odborníky jsem na SD kartu nahrál film ULOUPENÁ HRANICE (1947), který neideologicky zobrazuje dění v Sudetech na západní hranici, a ideologicky zabarvený film NEPORAŽENÍ (1956), který se mimo jiné natáčel i v betonové tvrzi Hanička, kolem které máme zítra procházet. Nakonec zvítězili NEPORAŽENÍ : -(Před setměním vytahuji z báglu nedávno zakoupený čínský dataprojektor, který lze napájet z powerbanky, připojuji nabitý externí reproduktor, napínám mezi stromy plátno, a po setmění pouštím, s krátkým vysvětlujícím historickým komentářem, černobílý film, který by mohl, přes drobnou ideologickou deformaci, mladším účastníkům letošního PUŤÁKU, přiblížit realie zářiové všeobecné mobilizace 1938, Mnichovské dohody, a okupace v březnu 1939.

Film vydrželo, po namáhavém dnu, sledovat až do konce jen menší polovina účastníků PUŤÁKU, ale i to považuji za úspěch. Zítřejší prohlídka exteriérů (a možná i interiérů) tvrže Hanička bude mít pro všechny výrazně větší efekt.

3. den PUŤÁKU – středa 3.července 2024

(Natka) Budí mě ukrutná zima a praskání větviček. Zase prší. V hamace se převaluju do sedu, poslouchám ranní les, rozkukávám se, a snažím se najít oblečení v batohu pod sebou. Konečně ho mám... Balím si svůj skromný přístřešek. Mezitím všichni urputně hledáme lískooříškovou pomazánku, kterou máme mít k snídani spolu s bagetami ze včerejšího večera. Samozřejmě ji má Miris, který se s ní určitě v noci mazlil (asi mu už nestačí májky které nese už třetím dnem).

Bagety jsou placaté, ale stále čerstvé. Je aj vcelku kosa, proto vaříme čaj a dobalujeme věci, abychom mohli vyrazit. Čistíme zuby a vyrážíme přes takové zvláštní mokřady, nahoru do kopce. Po cestě se zastavujeme asi čtyřikrát, ošetřujeme mírná zranění a trošku odpočíváme.

Po cestě sbíráme borůvky, máme v plánu z nich následně vařit čaj. Docházíme ke Kunštátské kapli a po rychlém posezení usuzujeme, že svaču a čaj si dáme až pod kopcem.

Dole doplňujeme síly jablkem a čajem z borůvek, který předčil má očekávání. Házíme pokec s dalšími turisty, obdivujeme místní hafany a po červené si to řepkujeme zase dál, směr tvrz Hanička.

Cesta ubíhá vcelku pomalinku. Na Komářím vrchu zkoumáme 3 bunkry, které v třicátých letech měly sloužit jako obrana hranic proti Němcům. Do některých se snažíme dostat přes mříže na oknech, bez úspěchu.

Pak scházíme pod kopec na jakési parkoviště, potkáváme se s Veríkovým tátou a papáme oběd. Jiří vytahuje z batohu dvě velké masivní štangle salámu a Mik vytahuje chleba, který zbyl ze včerejšího oběda, a zeleninu.

Pak už zase vyrážíme. Mapy hlásí necelé 4 km a my všichni doufáme, že tam budeme co nejdřív. Po cestě na Haničku potkáváme spoustu bunkrů, většina z nich jsou ale zavřené, a tak jen obdivujeme z povzdálí.

Na Haničku docházíme o půl páté a zjišťujeme že mají ještě volnou prohlídku. Normálně prý dělají prohlídky pro 50 lidí, nás ale provází jen v deseti. Před vstupem ještě házíme rychlou svačinku

v podobě tyčinek, někteří kupují langoše v místním bufetu. Lehce před pátou schováme batohy do jedné z „garáží“ a jdeme k infocentru čekat na průvodce.

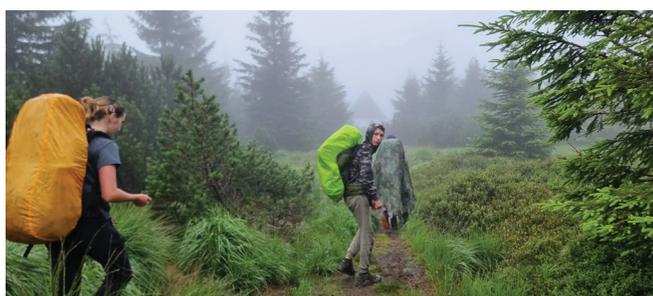
Průvodce???? Máme! Mikiny??? Máme! Jsme všeci ??? Jsme! Vstupenky???.....Dazule.....??? Dazul si teda ještě rychle odbíhá k batohu pro vstupenky, které velmi pečlivě schoval. Máme vstupenky i Dazula, vyrážíme.

Při návštěvě menšího infocentra nám chlapík vysvětluje jak to celé vypadá, kde co je, a kam půjdeme. Pak už nás bere do podzemí. Scházíme 96 schodů a teplotní rozdíl je hodně znát. Provádí nás dlouhou chodbou, ukazuje místnosti velitele i obyčejných vojáků, jídelnu, sklady, strojovny a nakonec i techniku. Tu tehdy rozebral kovošrot, takže je vidíme jen ve 3D na plátně. Pak ještě 191 schodů nahoru. Následně jdeme s Liškou pro batohy zpátky k infocentru, a pak k autu.

Veríkuv táta nás pak veze k nějaké řece. Po modré jdeme až k našemu plánovanému místu spaní. Nacházíme si lesík kousek od řeky a roztahujeme spaní, vaříme večeři a konečně uléháme do hamak.

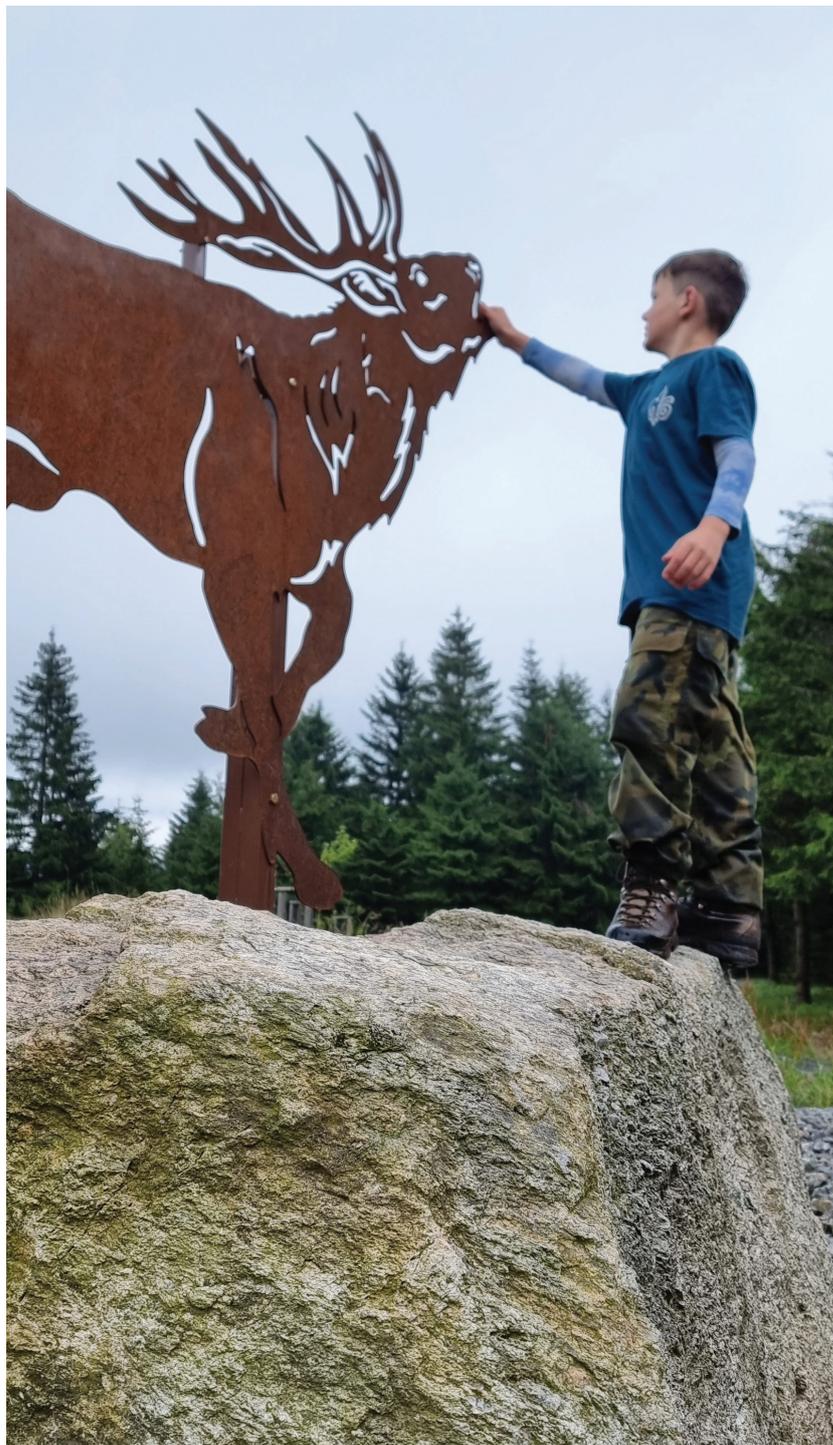
(Lišák) Dneska ráno sem se probudil s Dazulovým operním zpěvem a sedící na zemi v hamace. Klasicky jsme si všechno sbalili, dali jsme si bulky s takovou nutelou a šli.

Šli jsme po ne úplně pevné cestě. Spíš to bylo metr blato metr hlína. Cestou jsme si aj nasbírali maliny. Došli jsme až k mini obchůdku, kde jsme si udělali čaj z malin, které jsme nasbírali. Šli jsme a došli jsme na cestu vedle tří bunkrů. Jeden z nich měl na střeše žebřík asi 20 metrů. Radši jsme ale počkali na ostatní, a pak jsme šli k dalším. Ty byly nic moc, tak jsme se vrátili ke krosnám, mezitím co Dazul slezl po žebříku dolů. Prej to tam taky bylo nic moc, žádné tunely nebyly přístupné.

Tak jsme pokračovali. Měli jsme přestávku u jelena, který si od nás dal aj okurek. Tady jsme se snažili sprášit Jirkovy 3 kila salámu. Následně jsme došli k velkému bunkru, ale byl opravený a natřený, takže to nebylo tak pěkné. Náš cíl se blížil, ale ještě ne dost.

Pak jsme narazili na velkou bunkrovou pevnost Hanička. Prošli jsme si to s průvodcem za hodinu, a bylo to dost famózní. Třeba 191 schodů nahoru, nebo že (kdosi říkal, že Dazul říkal) se to vše kopal ručně. Náš odvoz k místu na spaní na nás čekal už dýl než hodinu, ale to nás tak netrápí. Odvezli jsme se po dvou 5-ti členných skupinách. Spali jsme mimo přírodní rezervaci.

Dali jsme si na večeri „špecle“ a šli jsme spinkat.

(Dazul) Jestliže v těchto horách mají řeky, vrcholky či města jména jako Deštná, Deštné v Orlických horách, Velká Deštná, Malá Deštná, Studený vrch, atd., jaképak lze v tomhle kraji asi očekávat počasí na začátku prázdnin? My jsme ale připraveni, a tak putujeme i v dešti. Ale přestože jsme taková „tvrďáci“, kráčí se nám výrazně lépe když neprší :-)

Krátká rekapitulace naší dnešní trasy: vycházíme z našeho nocležiště v lese, sto metrů od červené značky, kousek od rozcestí Pod Homolí (970 m.n.m.). Kolem Homole (1001 m.n.m.), U Kunštátské kaple (1041 m.n.m), Pěticestí, Komářího vrchu (992 m.n.m.) k rozcestí Mezivrší. Odskočili jsme si na Anenský vrch (992 m.n.m.) - rozhledna uzavřena, ale oba bunkry vypadaly hezky, a zašli si cca čtvrt kilometru k tvrzi Hanička. Z Panského pole nás Pavel na 2x převáží k Zemské bráně - kamenému mostu přes Divokou Orlici. Odtud šlapeme po proudu na konec Přírodní rezervace Zemská stezka, kde to zapichujeme v lese, cca 100 metrů od Divoké Orlice.

Spolu s Myšákem tvoříme dvojici „nejmladší a nejstarší“. A protože jedním z cílů PUŤÁKU je i předávání zkušeností a učení nových dovedností, snažím se čas putování využít i takto. Zavěsit hamaku a natáhnout nad ní celtu tak, aby v noci nezmokl, už umí, druhou puťákovou večeri už vařil sám, poskládat si ráno všechny věci a sbalit bágl taky zvládá, dokáže nad mnohými věcmi přemýšlet v souvislostech, tempu ostatních stačí, ... mám radost, když můžu v přímém přenosu sledovat tyhle drobné pozitivní krůčky vpřed : -) Musíme zapracovat na takových těch „drobnostech“ typu: mám mokro v botách, studí mě to, a nemůžu proto jít dál ... Zdá se ale, že chápe proč se musí v takovém případě neustále pohybovat, protože večer hlásí, že má boty už suché.

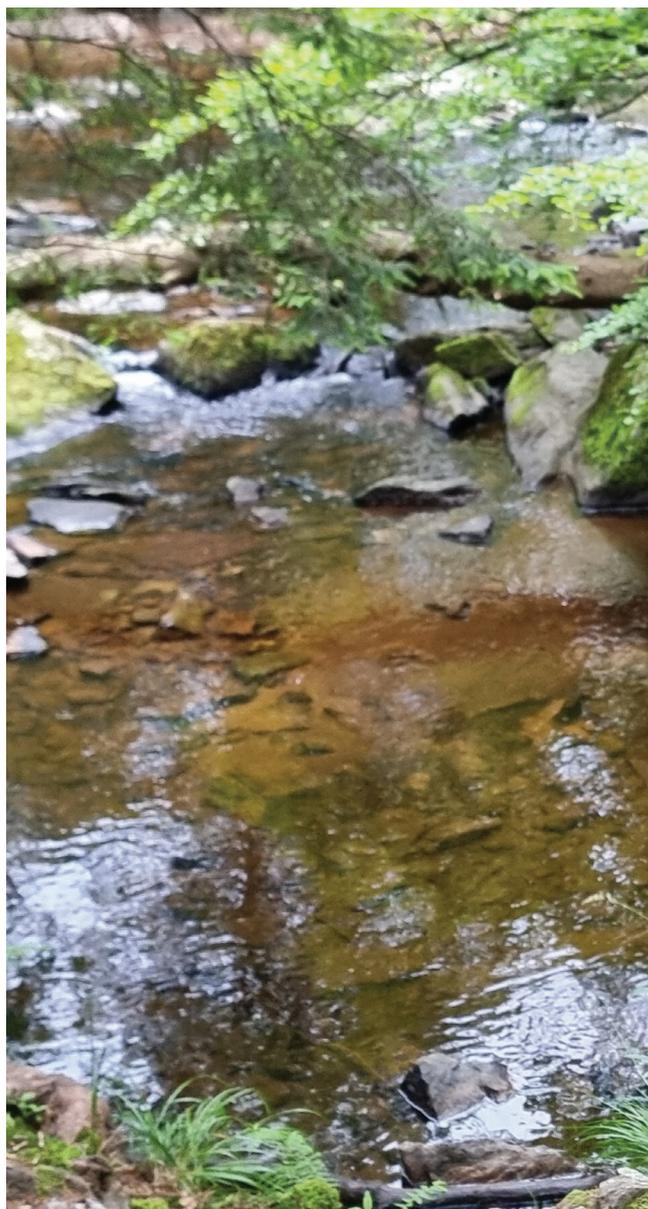

Při putování podél Divoké Orlice Zemskou bránou, toho mám docela dost i já. Když odpočívám na svém báglu, mívá mne svižným krokem Myšák a bezstarostně si vyzpěvuje melodii z filmu Ať žijí duchové. Netuší, že dnešní večeri bude vařit sám, protože já pojedu s Pavlem půldruhé hodiny do Náchoda, kde parkuje Irčin Jeep, kterým jsem v pondělí vezl polovinu naší výpravy. Dovezeme jej dnes tady, abychom mohli zítra ráno operativně přejet s loděmi k přehradě, nebo (v případě deště) na tábořiště ŠESTKY do Budišova nad Budišovkou. Ty cca tři hodiny na přesun auta je lépe věnovat dnes večer, než zítra ráno.

Místo na dnešní spaní hodnotím jako nejhorší z letošního puťáku, protože mimo přírodní rezervaci Zemská brána jsou civilizační stopy hustější – pár set metrů nad námi je zpustlejší osada letních chat, s jednou obsazenou – tedy potencionální problém. Miris má instrukce, že pokud by to v takovém případě neukecal, nechá manšaft sbalit a počká až přijedeme z auty, abychom se přemístili na vhodnější místo.

Cestou z Náchoda jedeme s Pavlem každý zvlášť. Mne vede navigace přes Polsko – rychlostními cestami i serpentínami přes hřeben Górz Bystrzyckij. Na daňky, srny, zajíce a káně jsem zvyklý, protože je pravidelně potkávám cestou od nás z hřebene do práce a z práce, ale aby mi přes cestu líně přecházelo stádo jelenů (odhadem dvanáctéráků) s laněmi, nebo ještě línější srna se srnčetem, na to jsem si ještě nezvykl. Ale tady to je zřejmě běžná věc, protože já k vůli nim skoro zastavoval 3x.

Zpátky u své hamaky jsem hodinu před půlnocí, Verik a Mirisem ještě bdí, aby mi ukázali, kde mi nechal Myšák večeri. S „haluškami se zelím a slaninou“ mu prý trochu pomáhaly cérky – je to vynikající. Vychutnávám si půlku ešusu „halušek“ při pohupování v hamace a je mi moc dobře.

4. den PUŤÁKU – čtvrtek 4.července 2024

(Jirka) Okolo 7:00 jsem se probudil s půlkou karimatky venku z mokré hamaky, a do deštivého rána. Posnídali jsme müsli s mlékem, a museli se rozhodnout, jestli na vodu pojedeme nebo ne. Nakonec padlo rozhodnutí, že na vodu nejedeme a vydali jsme se rovnou na tábořiště v Budišově.

Jeli jsme dvěma auty, a tentokrát neřídil Dazul, takže jsme ani jednou špatně neodbočili. Po příjezdu na tábořiště jsme si udělali výborný oběd. Stejně jako poslední dva puťáky, jsme si usmažili tortilly, které byly pokaždé výborné. Tento rok vycházely pro každého 2 (já jsem měl 3 :-)).

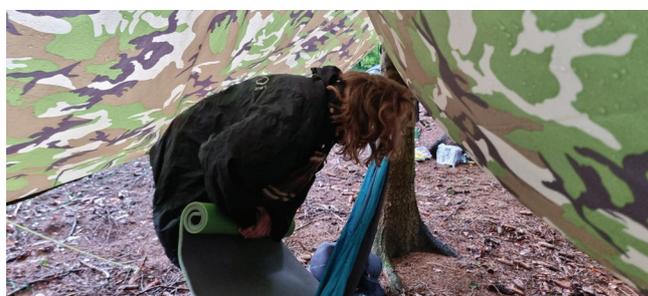
Odpoledne bylo spíše odpočinkové. Vykolíkovali jsme místa pro stany, Dazul nás naučil stavit nový typ přístřešku, pod kterým jsme potom spali (ne všem se do toho úplně chtělo, ale nakonec to zvládli všichni, i když některé jsme k tomu museli 2 hodiny dokopávat.).

Večer jsme se umyli v tůňce, povečeřeli co zbylo (já jsem měl další tortillu) a Dazul nám pustil film (nebo se o to aspoň snažil) z jeho přenosného projektoru, který nosil s sebou celý puťák. Dazul se nám asi hodinu snažil pustit nějaký film o přežití, který si údajně nahrál na flešku, ale film záhadně zmizel. Nakonec jsme se teda dívali na starý film „Uloupená hranice“.

Po filmu jsme se všichni odebrali ke spánku a doufali že zítra Expedička přijede co nejpozději, a my budeme moct co nejdýl spát.

Dazul po celou noc přemýšlení o tom, co se stalo s jeho filmy, a zjistil, že si je nahrál na jinou flešku, kterou měl celou dobu v autě.

(Dazul) Ráno drobně prší - na plavbu po vodní nádrži Pastviny tedy nepojedeme :-(Kdybych tu byl sám, tak samozřejmě popluji, ale i kdybych mladší souputníky z ŠESTKY zmanipuloval natolik, že by si plavbu demokraticky odhlasovali, vím, že by si to neužili a trpěli by. Poučen z předchozích nezdarů a průserů, nenechávám spourozhodovat ostatní a autoritativně rozhoduju, že se raději přesuneme na tábořiště u Budišova, a tam si uděláme zaslouženou žranici.

Vzpomínám-li si správně, tak prvně jsme na PUŤÁKU dělali v rámci poslední puťákovské večere - žranice, tortily plněné pečeným kuřecím masem, česnekovým dipem, cibulí, parikou, rajčaty, rukolou a okurkem, pár set metrů od místa, kde je připravujeme i dnes. Bylo to na konci PUŤÁKU 2002 (Nízké Tatry) a s nápadem tehdy přišla Verik. Pamatuji si docela přesně, že jsem byl vůči jejímu nápadu trochu skepický, protože mi tohle jídlo připadalo na přípravu v lese dosti náročné, až obtížně proveditelné, ale respektoval jsem tehdejší nadšení, že si připravíme pořádnou „mňamku“, i za cenu toho, že se to nemusí povést. Verik tehdy neskutečně překvapila a vše se podařilo na 100% (právě jsem si to ověřil dohledáním záznamu a fotky na stranách 2805-6 ve 4. dílu naší KRONIKY).

I letošní tortily se velmi povedly (v konečném součtu jsem jich spalal tři) a maximálně nasytily. Opravuji - měl jsem 3,5 tortily, protože jsem dojídal i tu polovinu Myšákovy, neb se cítil přežrán.

Před avizovaným promítáním využívám čas a jdu bloumat lesem nad táborem, abych našel šest „soušek“, které budu potřebovat zítra setnout, jako materiál na „vázané stavby“, které máme příští týden, na sestkání OS, předvést ŠESTCE. Nalezeno rychle, dřív než hospodář staří vyséct traktorem táborové náměstíčko :-)

Při usínání hodnotím (mimo nešťastného Horčina pádu) tenhle PUŤÁK jako vydařený.

1. den EXPEDIČKY – pátek 5.7.2024

(Dazul) Dneska spím, nebo spíše ležím ve spacáku, nejdéle za tuto akci – až do 8:05. Ale nic nás nežene, takže ani nebudím mužstvo. Nářadí a vybavení tábora má dorazit kolem poledne. Sluníčku avizuje, že už nejsme v deštivých Orlických horách, ale přívětivější Vítkovské vrchovině : -) Dneska bude hezky. Než dorazí ostatní členové Expediční jednotky, v klidu posnídáme, uklidíme co uklidit lze, počkáme až nám uschnou celtý od noční rosy a pak je sbalíme.

Manšaft zatím pochrupuje, a tak vylézám z pelišku a jsi se proběhnout aspoň pár set metrů. Využívám tábořiště bez lidí a roztroušeného pracovního nářadí, vytahuji dron a pořizuji pár záběrů i fotek z ptáčích perspektivy.

Zevčerejška mám v lese nad táborem vyhlédnuté „soušky“, které musím porazit a opracovat, aby byly připravené příští týden na setkání OS na táboře ŠESTKY – budeme učit oddíl vázané stavby a chci se soustředit na samotné vázání spojů, ne na shánění tyčí. Na „soušky“ ale můžu vyrazit, až dojde náklad s nářadím a materiálem na tábor. Takže zatím alespoň přepečlivě motám a vážu vypínací lanka na své celtě, vše balím do svého báglu a ukládám do Jeepu, aby to tu nezavazelo, až začne obvyklý chaos s přivezenými potřebnostmi.

V cca 11:30 tu jsou už rodiče Jirky a Lišky, a přijíždí Pavel s velkým vozíkem naloženým celtami, plachtami, barely, várnice, totemem, bednami s nářadím, ... Jen ta motorová pila a křoviňák je na dodávce, kterou kočíruje Irča a ta se stavila nakoupit jídlo na Expedičku : -(-

oldskauti.cz

Načti si QR kód
a podívej se na
nesestříhané video
(34:44) z PUŤÁKU
a EXPEDIČKY

Před dvanáctou ale vyrážím s Pavlem a Liborem na ty „soušky“. Motorovku bravurně ovládá Pavel, který na sebe prozrazuje, že před lety vyhrál soutěž v práci s motorovou pilou. Je to poznat.

„Soušky“ stahujeme s Liborem k cestě, ale na některé si raději voláme posily, protože záda máme jenom jedny. K přiblížení poražených kmenů na tábořiště raději beru firemní dodávku se kterou přijela Irča – odvezeme je všechny najednou.

Mezitím na tábořišti vládně pracovní ruch – ŠESTKA společně s 1.HOOD (který jede na tábořiště po ŠESTCE) a rodiči (od Verika a Lišáka + Jirky a Lišky) – hrabe trávu a odváží ji, natahuje plachtu na táborovou kuchyň a jídelnu, vyžíná křoviňákem zbytky trávy, ... Já začínám z první „soušky“ sundávat kůru, aby nám tyče vydržely několik let. Nestíhám ale opracovat ani jeden celý kmen, protože se jde stavět hangár.

Jdeme na něj všichni a máme jej postavený docela rychle – cca 20-30 minut. Drobnosti na něm doladuje „zatloukáč četa“, která znovu zatlouká některé kolíky atd.

Protože vznikly logistické problémy při neplánovaném zapůjčení naší firemní dodávky, odjíždím s ní už dnes, ač jsem plánoval, že na EXPEDIČCE pomůžu aspoň do zítřka.

Za sebe chci moc poděkovat Pavlovi za to, že obětoval čas a energii a se svým vozem nám na PUŤÁKU i EXPEDIČCE zajišťoval dokonalý servis. Stejně tak Mirisovi, který byl na PUŤÁKU mojí neocenitelnou posilou – nemuseli jsme si nic vysvětlovat a myslím si, že jsme se velmi dobře doplňovali. Díky patří i Mirce, Vladce a Liborovi, kteří jako rodiče přijeli nezištně pomoci na EXPEDIČKU. Se všemi se skvěle spolupracovalo a jsem pyšný na to, že jsem s nimi „mohl pobejt“ při činnosti, která dává smysl.

Pro účastníky PUŤÁKU je přichystáno na zahajovací táborák malé překvapení, které jsme společně s Hanny vyrobili, a za týden (při setkání OS na táboře ŠESTKY) bych měl přivést překvapení druhé (díky podpoře LACHIM spol.s r.o. a tím pádem ušetřeným penízkům z rozpočtu PUŤÁKU).

Bylo to skvěle prožitých 5 dnů a bezva lidmi : -)

Tento **ŠESTÁK SPECIÁL** má zvláštní číslování stran. Je to dáno tím, že jeho stránky (mimo titulní a závěrečné) jsou převzaty z rozpracovaného **5. dílu KRONIKY OLDSKAUTI.CZ**, který má být vytištěn v omezeném počtu kusů na jaře 2025.

